

Farní zpravodaj

Tábora a okolí

ročník XI

6

vánoce 2010

Tábor, Sezimovo Ústí, Pohnání, Ratibořské Hory,
Chotoviny, Hlasivo, Hoštice, Borotín, Střeziměř

*Dnes vzešlo nad námi světlo,
protože se nám narodil Kristus Pán;
dostal jméno: podivuhodný, Bůh, kníže pokoje,
otec budoucího věku;
jeho království nebude mít konce.*

Vstupní antifona mše za svítání

DUCHOVNÍ SLOVO

K Vánocům patří, dnes už téměř neodmyslitelně, nějaký ten dárek. A tak jistě každý, kdo alespoň trochu bere tento zvyk vážně, mívá každoročně již dávno před adventní dobou starosti, co komu dát. Při nákupu vhodného dárku samozřejmě hraje roli mnoho i praktických ukazatelů, ale ten, podle kterého se snažíme při výběru řídit nejvíce je asi to, abychom tím udělali obdarovanému co největší radost.

Tím jsme ale dospěli k zajímavému jevu. Člověk vynakládá úsilí, aby mohl druhému udělat radost. A v tom je právě kouzlo Vánoc, přestáváme myslet na sebe, abychom mohli obdarovat druhé. Pozoruhodný paradox spočívá také v tom, že pokud se nám takto podaří jakoby vyjít ze sebe, nalézáme v tom štěstí i my sami. Kéž se nám tento jev daří rozvíjet během celého liturgického roku.

S dáváním však vždy nutně souvisí přijímání. Asi také známe zklamání z toho, když někoho chceme potěšit nějakým dárkem a ten druhý to nepochopí nebo dokonce odmítne.

Nyní se můžeme pokusit udělat ještě jeden krok. Naše vánoční dárky jsou vlastně obrazem, možná spíše obrázkem, daru, který nám dal Bůh. V malém dítěti nám dal sám sebe. V první řadě, aby nás učinil šťastnými. Velmi pěkně to vystihuje myšlenka, že Bůh se stal jedním z nás, přebýval mezi námi a sdílel naše lidství, abychom my jednou mohli přebývat v jeho společenství v nebi. Přijměme tedy tento milý dar, pozvěme Boha do našeho života a nezapomeňme také o letošních Vánocích poděkovat.

P. Stanislav Brožka

Sv. Basil Veliký a sv. Řehoř Naziánský

Biskupové a učitelé církve (2. ledna)

Oba se narodili kolem roku 330

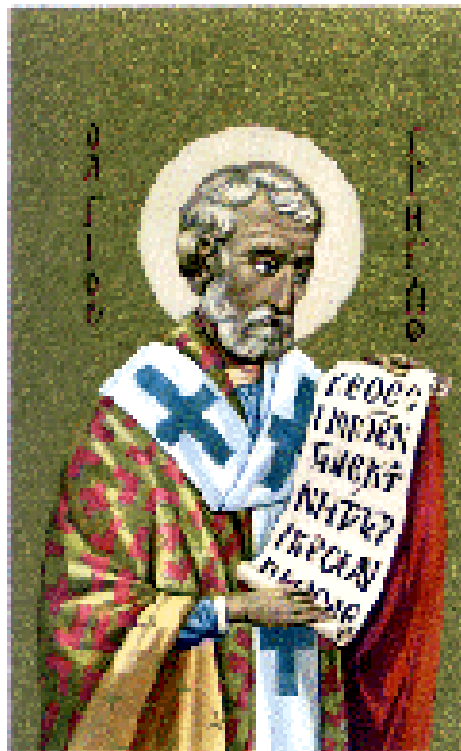

v Kapadocii (dnešní Turecko), setkali se na studiích v Athénách a stali se přáteli. Po nějakou dobu společně žili i v mnišské komunitě, kterou založili. Později jako biskupové úspěšně vystupovali proti ariánskému bludu, který popíral Kristovo božství.

Sv. Basil se narodil v Cesareji v zámožné rodině, z níž vyšlo kromě něho ještě 6 svatých. Otec byl učitelem řečnictví, což bylo tehdy nejen velmi prestižní, ale i velmi výnosné povolání. Proto mohl svému synovi dopřát dlouhá a kvalitní studia na nejvýznamnějších školách. V důsledku toho patřil Basil

mezi nejvzdělanější muže své doby. Přesto po skončení studií odmítl nabídky vysokých úřadů a žil s několika přáteli v ústraní podle přísných regulí v modlitbách, práci a studiu Písma. Tento život s ním sdílel, jak je již uvedeno, po nějaký čas i sv. Řehoř. Když později sv. Basil přesídlil do Cesareje, aby se tam věnoval boji proti ariánským bludům, byl tam v roce 370 zvolen místním biskupem. V této funkci bděl přísně nad církevní kázní, ostře vystupoval proti kněžským nešvarům a svatokupectví. Zároveň se zasazoval o zmírnění bídy těch nejubožejších zakládáním ošetřoven, sirotčinců a útulků. Na základě svých zkušeností s mnišskou komunitou napsal tzv. Delší a kratší pravidla (regule), dle nichž se řídí dodnes mnohá řeholní společenství zejména ve východní církvi. Sv. Basil zemřel roku 379 v Cesareji.

Také sv. Řehoř pocházel z rodiny, která dala církvi několik svatých. Narodil se v Arianzu u Nazianzu. I on mohl absolvovat náročná studia. Přitahovala ho zejména filosofie a řeč jako prostředek vyjadřovací a nástroj poesie. Byl rozený řečník. Přitom však svým založením tíhl spíše k ústraní a meditaci. Proto žil nějaký čas v mnišské komunitě se sv. Basilem. Odtud se vrátil do Nazianzu, aby vypomáhal svému otci, který tam byl biskupem. Po jeho smrti odešel na výzvu císaře Teodosia jako biskup do Konstantinopole, hlavního města říše, které ovládali Ariovi stoupenci. Horlivým

přístupem, přesvědčivými kázáními i osobním kouzlem se mu brzy podařilo celé město přivést k pravé víře. Později se svého úřadu vzdal, vrátil se nejprve do Nazianzu, kde vedl krátce místní církev, a potom do rodného Arianzu. Tam se věnoval filosofii a poesii. Dříve než v roce 390 zemřel, složil stovky duchovních básní, mezi nimi i „Báseň mého života“, svou veršovanou životní zповěď, kterou údajně znal celou z paměti náš apoštol Slovanů sv. Cyril.

Prameny:

V jednom společenství. Životní příběhy světců. (bez udání autora)

Josef Hejduk: Svatí církevního roku.

J.V.

Poutní místo Skalka – poutní kaple sv. Marie Magdaleny

Na sklonku 17. století vyrostl na skalnatém ostrovu „Rochota“ nad Mníškem pod Brdy komplex budov nazývaný Skalka. Kostelík, klášter a rekolekční dům nechal postavit syn zakladatele mnišského zámku Servác Ignác Engel z Engelsflussu po velké morové epidemii, která způsobila mnoho utrpení a nevyhnula se ani jeho rodině.

Kostelík byl vybudován Krištofem Dientzenhoferem jako miniaturní kopie kostela sv. Marie Magdaleny v Marseille. Stavba je dominantou kraje. Zvláštností stavby byla vnitřní krápníková výzdoba, napodobující interiér jeskyně. Současně s kostelíkem byl postaven již zmíněný klášter, celkem pro čtyři benediktinské mnichy a poustevna. Snahy o jejich

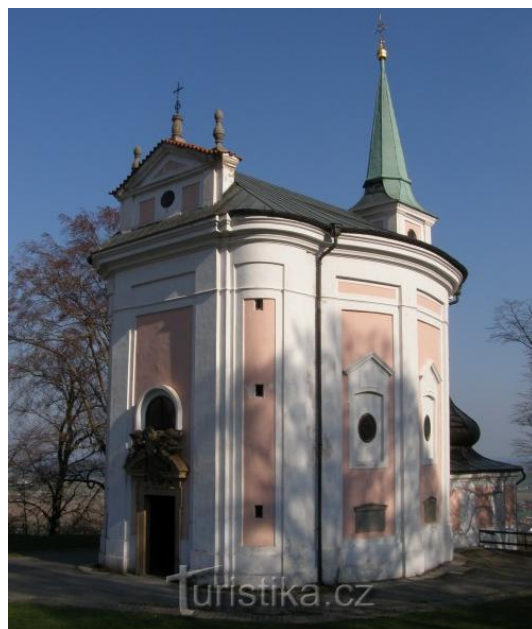
usazení se ale nezdařily. Až po roku 1760 se na Skalce na více než 160 let usadily zásluhou hraběnky B. Čejkové a jejího zetě Ignáce z Unvektu františkáni. Pro jejich hospic bylo tehdy směrem k poustevně postaveno 14 kapliček křížové cesty.

Působení františkánů bylo velkým přínosem pro Skalku a okolí. Např. zdejší superior v Lichtblau zde v letech 1854 – 1887 založil knihovnu. Kromě duchovní činnosti se řeholníci, jejichž pobyt skončil na Skalce roku 1925, věnovali také hospodaření, především sladovnictví a zahradnictví. Hlavně jejich přičiněním se poutě na Skalku staly slavnými. Posledním obdobím rozkvětu areálu na Skalce byly roky 1947 – 1953. Pak v letech 1954 – 1967 došlo ke zkáze Skalky poddolováním. Vytěžením ochranného pilíře horníky se kostelík propadl až o 1 m. Roku 1981 bylo započato s jeho záchranou. Je opravena křížová cesta, poustevna i klášter. Poutní bohoslužby byly obnoveny v roce 1991.

Do poutního areálu na Skalku se nejrychleji dostaneme z Mníšku. Autem je možno dojet na konec obce, dále je třeba jít pěšky. Po příchodu nás upoutá z vnějšku opravená kaple i klášter. Pozorné oko poutníka si jistě všimne zlomů na okenních římsách kaple, dokumentující roztržení stavby při

dolování. Vnitřek kaple je zatím omezeně přístupný, jeho umělecká výzdoba byla v minulosti zničena, nebo převezena do děkanského kostela sv. Václava v Mníšku pod Brdy. Totéž platí o vnitřním vybavení barokní budovy kláštera dnes již opravené. Pozoruhodné bylo sejmutí nástropního obrazu pokání sv. Marie Magdaleny v refektáři od Petra Brandla. Obraz byl sejmut na plátno a umístěn v kostele v Mníšku. Opravená zastavení křížové cesty nás dovedou kolem malého rybníčka k bývalé poustevně, odkud se naskýtá hezký pohled zpět na kostel.

V červenci 1993 v rámci oslav 300 let od dokončení kostelíka se před ním konala slavnostní mše svatá sloužená tehdejším arcibiskupem Miloslavem Vlčkem. Červencové poutní mše svaté se

od té doby konají v areálu každoročně pod širým nebem zpravidla v sobotu před svátkem sv. Marie Magdalény. Jsou spojeny s různými dalšími kulturními akcemi, koncerty, výstavami v kostelíku i klášteře.

J. Bartoň

Tajemství Vánoc

Adventní doba, Vánoce, Štědrý den... Nejatraktivnější sváteční období v každém kalendářním roce. Téměř všichni lidé se na ně těší. Chtějí si připravit radost, rodinnou pohodu, bohatý stůl a hlavně hodně dárků pod vánočním stromečkem. A samozřejmě nesmí chybět ani dostatek prostoru pro mnoho vánočních tradic a zvyků. Také naše tržní společnost má své důvody, proč se každoročně soustřeďuje na tyto svátky. Zdá se, že každým rokem se spouští reklamní kampaň dříve. Cíl je zřejmý: jde o to, aby lidé nakoupili co nejvíc dárků a utratili co nejvíce peněz. Přiznejme si, že pro mnohé lidi se pak Vánoce mění v čas shonu, práce a vyčerpání. Vlastní význam Vánoc se jim pak rychle ztrácí.

Dar, který za peníze nekoupíš.

Dříve či později všichni zjišťujeme, že ani sebekrásnější dary nám nepřinesou to, po čem člověk opravdu touží. Jsou hodnoty, které nelze koupit za peníze. Ty nejniternější, nejmilejší a nejcitlivější vztahy nejsou otázkou peněz. I kdybychom byli ochotni dát obrovské částky, nikde nekoupíme soulad a vzájemné porozumění, obětavou lásku, která bdí nad štěstím druhého člověka a umí pozapomenout na sebe. A tak si lidé postesknou: co bychom dali za to, kdybychom se usmířili... s manželem, manželkou, rodiči, dětmi, sourozenci. Kdybychom si už konečně odpustili a začali znovu...

Dar, který nám dal Bůh.

Existuje však jeden dar, který má pro člověka nedozírnou cenu a přináší mu hodnoty, po kterých niterně touží. Je to dar, který si připomínáme právě na Vánoce. Dar, který přišel z nebe. Všemohoucí Bůh se vzdal své velikosti a „zmenšil se“ až do jediné buňky v těle své pozemské matky. Potom přišel na svět jako každé jiné dítě. To je zvláštní věc, která pro nás zůstává tajemstvím. V betlémské stáji přišlo na svět dítě

bezbranné a zranitelné jako každé jiné miminko. Bůh opustil místo, kde se mu klaněly nespočetné armády andělů. Stal se obyčejným člověkem, jedním z nás. V tesařské dílně svého pěstouna Josefa tvrdě pracoval, aby měli co jíst...

Proč to Bůh udělal? Aby nám tím ukázal, že má o nás opravdový zájem. Že mu nesmírně záleží na tom, jak žijeme, že nám dobře rozumí. Vždyť i Ježíš procházel všemi strastmi života. Hladem, bolestí, zármutkem i únavou. Dobře věděl, co je to pokušení. Prožil stejné ďáblovy útoky jako my. Bible o něm říká, že nám byl ve všem podobný učiněn, kromě jediného: že nikdy nezhřešil. Tím se jeho život i slova staly pravdivými. Ježíš se nikdy nesklonil před lží. Nestal se pokrytcem. Nespokojil se s prázdným náboženstvím. Miloval lidi. Nikdy nehleděl na to, z jaké byli společenské vrstvy. Netřásl se před mocnými. Dokázal se přiblížit nejchudším, obyčejným lidem. Měl otevřené srdce pro ty, kteří trpí. Ukázal nám, jak žít život v lásce a pravdě.

Cesta, kterou nám ukazuje Ježíš, má jasný cíl. Ale má také svoji podmínku: nejdříve dej do pořádku svůj vnitřní stav. Smiř se s Bohem. V pokoře jej požádej o odpuštění svých hříchů a vin. V modlitbě pak svěř svůj život do Božích rukou. Bůh takové modlitby slyší a vyslýchá. Prožiješ

změny, které neuniknou ani tvým blízkým a přátelům. Otevřou se ti dveře k obnovení dobrých vztahů, k smíření.

Především pak zjistíš: dnes se narodil Spasitel Ježíš i v mém srdci.

Převzato z letáčku Brněnské tiskové misie

Cesta do Betléma

Bohuslav Reynek

Má Paní, podivně byla jsi na pouti
s Josefem, nikde vás nechtěli přijmouti,

a tys již, tak těžká, nemohla dále...
Skrýla vás posléze tmavá stáj v skále –

(vlahý chlěve, dýšící senem, slámou povystlaný,
útulku útulný osla, ovec, Josefa i Panny,

a nad ním rozpjatá obloha tmavá, hvězd plničká,
zda se má uštvaná duše brzy vás nedočká?),

a tys tam Boha porodila, sladce světu skryta.
Ó, jaká chvíle vroucné tichosti sytá,

chvíle, jež hřává snad v srdcích nehněvným tvorům,
kuřatům, vrabcům, veselým myškám; oslu a volu,

již na vás se dívali, na Boha dýchali
– ó Paní, dobřes uchýlila se k nim do skály –

a dívali se velikýma očima a dýchali ústy velikými
na Ježíška vlaze, mileji než kadidlové dýmy.

Porodilas do slámy a sena Pastýře Krále.
Porodila jsi ho v dobré, skryté skále...

Rodičko Boží, ustrň se, cestou již nemohu dále...

Zajímavé knihy

Joseph Ratzinger, Benedikt XVI.
„**Bůh a svět**“ (Tajemství křesťanské víry). Jde o rozhovor s Peterem Seewaldem. Kniha vyšla ve vydavatelství Barrister a Principál v roce 2010.

Třetí vydání knihy rozhovorů, které vedl kardinál Joseph Ratzinger ještě před svým zvolením do nejvyššího církevního úřadu s novinářem P. Seewaldem. Jelikož křesťanské náboženství ztrácí v západním

světě sílu, která kdysi přetvářela celou společnost, je potřeba si klást řadu otázek. Znamení a úkony víry pro mnoho dnešních lidí ztratily význam a povědomí o obsahu a významu víry se u

dnešního člověka stále více vytrácí.

Jednou ze základních otázek tedy je to, co může křesťanská víra dnešnímu osvícenému člověku 21. století ozřejmit a vysvětlit. Na otázky přemýšlivého novináře odpovídá osoba nejpopovolanější, sám Joseph Ratzinger, Benedikt XVI. Rozmlouvají spolu o víře, naději a lásce, o Bohu, o stvoření, o Starém a Novém zákoně, o zákonech a příkázáních, o lásce, o Ježíši Kristu, o cestě, o pravdě, o životě, o kříži, o Duchu svatém, o charismatech, o svátostech i o budoucnosti.

Georges Huber je autorem knihy „**Můj anděl půjde před tebou**“. Kniha vyšla v Karmelitánském nakladatelství Kostelní Vydří v roce 2010.

Existují andělé? Je vůbec vhodné je vzývat? Mnozí křesťané mají problémy uvěřit v anděly a projevovat jim úctu. Naproti tomu řada lidí mimo církev s nimi počítá jako s realitou. Georges Huber nám shromáždil všechno podstatné, co o andělech učí Písmo svaté, křesťanská tradice a učitelský úřad církve. Autor prostudoval Bibli, liturgické texty a spisy významných svatých, dokumenty 2. vatikánského koncilu i učení posledních papežů, aby čtenářům představil Katolické učení v tomto směru. Knihu doplnil i ověřenými svědectvími. Popisuje nejrůznější případy jemných, ale účinných andělských zásahů do každodenního života lidí.

Georges Huber se narodil v roce 1910 v Německu. Původním povoláním je novinář.

Slavomir Oder a *Saverio Gaeta* napsali knihu „**Proč svatý?**“ aneb Zákulisí procesu blahořečení Jana Pavla II. Knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství stelní Vydří v roce 2010.

V roce 2005 Benedikt XVI. zahájil proces blahořečení Jana Pavla II. a úlohu postulátora svěřil monsignoru Slavomiru Odervi. Ten ve své knize *Proč svatý?* shrnuje výsledky zpracování obrovského souboru dokumentů a svědectví, které vrhají nové světlo na různé prvky života Karola Wojtyly. Žil svůj život prostě a pokorně, byl velkorysý a citlivý k potřebám druhých lidí, ale i radostný a vtipný. Kniha nám přibližuje známé i neznámé události ze života člověka lidského, ale i skutečného mystika a významného papeže, který výrazně ovlivnil druhou polovinu 20. století. Čtenář nahlédne i do vnitřního života tohoto velikána, uvidí jeho zápasy s utrpením, s nemocemi a s vlastním stářím.

Svědectví o životě Karola Wojtyly – Jana Pavla II. zaujme všechny ty, kdo k němu chovají úctu, ale také odborníky na oblast spirituality a v neposlední řadě čtenáře, kteří se zajímají o dějiny druhé poloviny 20. století.

„**Modlitby Jana Pavla II.**“ Autorem této knížečky je Zenon Ziolkovski. Citují: „Ten, kdo se modlí, neztrácí duchapřítomnost ani tváří v tvář těm největším obtížím, protože si uvědomuje, že Bůh je s ním a v jeho otcovském náručí nalézá útočiště, klid a pokoj Ducha. A navíc, otvíráme-li se v důvěře Bohu, otvíráme se velkoryseji i bližním, a jsme tedy schopnějšími stavět svůj život na Božím plánu,“ řekl Jan Pavel II.

Modlitby pronesené na nejrůznějších místech světa jsou vybrány z celého pontifikátu Jana Pavla II.

Knihami listovala M. Skopcová

Stéblo slámy

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v chlévě. Nesli mu náruče darů a teď se vraceli s prázdnýma rukama. Kromě jednoho z nich, mladičkého pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlani. Ostatní by si toho nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: „Co to máš v ruce?“ „Stéblo slámy,“ odpověděl mladík. „Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě.“ „Stéblo slámy,“ ušklíbli se ostatní. „Takové smetí! Zahod' to!“

Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou. „Kdepak,“ namítl, „já si ho schovám. Pro mě je to znamení, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm řekli andělé.“ Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: „Co jsi udělal s tím stébem?“ Mladík jim ho ukázal. „Pořád ho nosím u sebe.“ „Zahod' to, k ničemu ti není.“ „Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn.“ „A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy.“ „Mýlíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn

potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu, kteří toho moc nevíme.“ Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozhořčeně vykřikl: „Dej už s tím stébem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!“ Stéblo vztekle zmačkal a zahodil. Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. „Vidíš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nezmohl. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné. Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyroste, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je – Spasitelem, kterého nám seslal Bůh.“

Mladý pastýř se usmál a se zářícím pohledem pokračoval: „Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy.“

Bruno Ferrero

Z knihy „Vánoční příběhy pro potěchu duše“, kterou vydalo nakladatelství Portál

Stalo se snad roku 300 po Kristu

César Dioklecián seděl na terase svého paláce ve Splitu a pozoroval modré moře. Otrok ohlásil příchod prefekta pretoria, tj. velitele osobní gardy Marka Vinicia.

„Ave césar“, pozdravil Markus. „Dobře, nech těch oficialit a podej hlášení, co se zase stalo“, řekl césar. Po probrání běžných záležitostí se Dioklecián zeptal: „A co otázka křesťanů?“

„Přes veškeré úsilí se nám je nepodařilo zlikvidovat“, řekl Markus a pokračoval: „Oni se nebojí smrti. Jdou do arény s věnci na hlavách. Jednoho zabijeme a dva se objeví. Zabijeme jejich velekněze, oni mu říkají papež, a oni si zvolí nového.“ „U všech bohů“, prohlásil

césar, „už 250 let se je snažíme vyhubit, a nic. Co s tím uděláme?“

„Jedno řešení bych měl, césare. Pokud jsou jednotní, nesvedeme nic. Ale kdyby se mezi sebou začali hádat, měli bychom naději na úspěch.“ „A jak to chceš udělat Markusi?“ „Poslal jsem několik svých lidí mezi křesťany a zjistil jsem, že jsou někteří jejich kněží, kteří si myslí, že jsou chytřejší než papež, a že by to vedli jinak. A těm moji lidé nenápadně vnukají myšlenky, že pohanství a křesťanství zas nejsou tak protichůdné; my věříme v několik bohů, oni v jednoho, ale že můžeme žít v míru a třeba obětovat současně našim bohům i jejich Bohu. A že je papež omezuje a je třeba se otevřít světu a netrvat na všech křesťanských nařízeních. Když to vyjde, tak pak už nebudou jednotní a bude s nimi lehčí pořízení.“ „A ty myslíš, že to vyjde, Markusi?“ „Nám možná ne, ale v budoucnosti by to mohlo zabrat“...

J. Noleč

Recept na Vánoce

Vanilkové rohlíčky

- 250 g hladké mouky
- 200 g mletých mandlí nebo oříšků
- 200 g másla
- 1 špetku soli
- 125 g cukru
- 1 žloutek
- 125 g moučkového cukru
- 1 balíček vanilkového cukru

Postup: mouku prosijeme, prohněteme se všemi ostatními přísadami do těsta. Zabalíme do mikrotenového sáčku a dáme asi na 30 minut odpočinout do chladničky. Pak znovu prohněteme. Z těsta vytvarujeme válečky s průměrem asi 2 cm a nakrájíme na 1 cm silná kolečka. Vytvarujeme malé rohlíčky. Dáme na plech vyložený pečícím

papírem. Pečeme ve vyhřáté troubě asi 10 – 12 minut. Rohlíčky musí zůstat světlé nebo mírně růžové. Moučkový cukr prosijeme na plochý talíř a zamícháme jeden vanilkový cukr. Hezké rohlíčky obalujeme v cukru a narovnáme na mísu.

Krátké zprávy

- ✓ Během podzimních měsíců letošního roku přispěly na opravu varhan v kostele sv. Prokopa v Pohnání tyto Obecní úřady: Pohnání 8.000,- Kč, Pohnanec 6.000,- Kč, Dolní Hrachovice 5.000,- Kč, Rodná 9.400,- Kč. Všem děkujeme za příspěvky.
- ✓ Všem farníkům, kteří přispěli během celého roku na opravu vnitřních omítek v Ratibořských Horách a na

opravu varhan v Pohnání upřímně Pán Bůh zaplat'.

- ✓ Římskokatolická farnost Tábor zaslala částku 12.000,- Kč potřebnou na krytí nákladů na školní výuku pro naše dvě adoptivní děti v Indii – Nicholase a Bennyho. Farnost Sezimovo Ústí poslala 6.000,- Kč pro Nikitu v Bělorusku a 6.500,- Kč pro Petra na Haiti. Všem kdo přispěli Pán Bůh zaplat'.
- ✓ Neděli 5. 12. se konala ve škole Bernarda Bolzána v Táboře mikulášská besídka pro děti. Na její přípravě se podíleli katecheté, učitelé a děti ze školy Orbis Pictus a Bernarda Bolzána a v neposlední řadě mnoho obětavých žen, které napekly pečivo pro děti a připravovaly balíčky na besídku. Pán Bůh zaplat' všem, kteří se na akci podíleli!

KŘEŠŤANSKÉ CÍRKVE V TÁBOŘE

Vás srdečně zvou na společná

EKUMENICKÁ SETKÁVÁNÍ

Rok 2011	Místo setkání	Téma	Kazatel
<i>Sobota</i> <i>1. ledna</i>	Sbor božích bojovníků CČSH Farského ul. 1960	Modlitby za mír na začátku roku	Ondřej Soběslavský Českobratrská církev evang
<i>Čtvrtek</i> <i>13. ledna</i>	Církev bratrská Bechyňská 1636 (u Kotnova)	Alianční týden modliteb	Jiří Koun Církev adventistů s.d.
<i>Neděle</i> <i>16. ledna</i>	Českobratrská církev evangelická, Bílkova 3	Zakončení aliančního týdne modliteb	Václav Hes Římskokatolická církev
<i>Neděle</i> <i>23. ledna</i>	Kaple na řím.-kat. děkanství Děkanská 305	Týden modliteb za jednotu křesťanů	Eva Červená Církev čs. husitská

Ekumenické modlitební setkání se koná vždy v 16.30 hod.
Všichni jste srdečně zváni k naslouchání výkladu Božího slova, ke společným zpěvům a k modlitbám

VÁNOČNÍ HUDBA 2010 V TÁBOŘE A OKOLÍ

(pokud není uvedeno jinak, jsou akce ve farním kostele)

19. prosince – 4. neděle adventní

16:00 Tábor „Salve lux fidelium“ – koncert pěveckého sboru Domino

16:30 CČSH Tábor Varhanní koncert: Jiřina Dvořáková-Marešová

úterý 21. prosince

15:30 Masarykův domov „Vánoční příběh“ – benefiční představení Vítě Marčíka ml. pro Papežská misijní díla

16:30 CČSH Tábor Vojenský um. soubor Ondráš a pěvecký sbor Hlahol

středa 22. prosince

19:00 divadlo O. Nedbala Česká vánoční mše J. J. Ryby „Hej, mistře“ a další skladby v podání komorního orchestru Bolech a sólistů

pátek 24. prosince – Štědrý den

9:30 Žižkovo náměstí Světlo z Betléma – vánoční písně se scholou Jiřího Sychy

15:00 Tábor Setkání u jesliček – s dětmi, maminkami a jáhnem

16:00 Klokoaty Vánoční bohoslužba pro rodiny s dětmi + živý betlém

21:30 Žižkovo náměstí Vánoční vytrubování – žesťový soubor Swing band Tábor

22:00 Tábor „Půlnoční mše svatá“ s chrámovým sborem

23:30 pod Kotnovem Půlnoční vytrubování – žesťový soubor Swing band Tábor

24:00 sv. Jakub „Kapesní rybovka“ v liturgickém komorním provedení

sobota 25. prosince – Slavnost Narození Páně

10:00 Klokoaty Vánoční mše svatá s chrámovým sborem + živý betlém

15:00 Tábor Vánoční koncert u jesliček – ZUŠ Tábor

18:00 Klokoaty Vánoční koncert skupiny Quodlibet

26. prosince – Svátek Svaté rodiny, Ježíše, Marie a Josefa

8:30 Tábor Mše svatá pro rodiny s dětmi a s obnovou manžel. slibů

14:00 Chotoviny Vánoční koncert sboru Nokturno ze Sezimova Ústí

16:00 Tábor Sváteční varhanní koncert s chrámovým sborem

16:00 Sezimovo Ústí Vánoční koncert sboru Nokturno

1. ledna 2011 – Slavnost Matky Boží, Panny Marie (Nový rok)

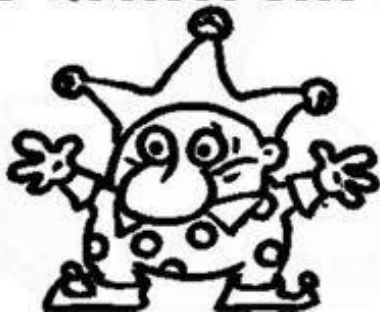
15:30 Klokoaty Novoroční koncert: Hana Žvachtová – zpěv, Dorotka Lukášová – flétna, Ladislav Šotek – varhany

2. ledna – 2. neděle po Narození Páně

11:00 Klokoaty Vánoční koncert sboru Nokturno ze Sezimova Ústí

srdečně zveme všechny milovníky duchovní hudby

Ber to s humorem !

- ☺ Jenda píše Ježíškovi: „Milý Ježíšku, mám malé kapesné a proto mi přines pod stromeček bubínek, trumpetku a pistoli na vodu. Dědeček mi dá peníze, abych nebubnoval, starší sestra, abych netroubil, a náš Mourek, abych ho nepoléval vodou.“
- ☺ „Tak co jsi, Pepo, vybral manželce k Vánocům?“ „Vkladní knížku.“
- ☺ „Jak se vám daří?“ „Sice ne tak dobře, jak bych chtěl já, ale zdaleka ne tak zle, jak byste chtěl vy.“
- ☺ Milenci jdou spolu do restaurace. On pročítá jídelní lístek a říká: „Tak nevím, co bych měl objednat nejdříve.“ „Sanitku“, zašeptá přítelkyně, „právě vešel můj muž.“
- ☺ Potkají se dvě duše v ráji. „Jaká byla tvoje poslední věta, kterou jsi slyšel na zemi?“ „Byl to hlas mé ženy.“ „A co říkal?“ „Když mě na chvíli pustíš k volantů, budeš úplně anděl.“
- ☺ Šéf: „Člověče, vy pomalu chodíte, pomalu děláte, pomalu vám to myslí... Je vůbec něco, co vám jde rychle?“ Podřízený: „Ano, pane šéf. Rychle se unavím!“

- ☺ V obchodě. „Včera jsem u vás koupila tento svetr,“ říká mladá paní, „a vy jste mi tvrdili, že je 100% bavlna. A zde je lístek 100% vlna.“ „Tak to je nedorozumění,“ povídá obchodník, „tu cedulku jsme tam dali proto, abychom spletli moly.“
- ☺ Student onemocněl. Hezká dívka se objeví s kyticí před dveřmi jeho podnájmu. „Jsem jeho sestra,“ vysvětluje dámě, která jí otevřela. „Ale to jsem ráda, že vás poznávám. Já jsem jeho matka.“
- ☺ „Další, prosím!“ volá sestra u ušního lékaře. Z čekárny po chvílce vejde stařík a sestra se ho ptá: „Vy jste teď na řadě, dědo? Před chvílí jsem vás viděla na konci!“ „Ne, nejsem. Ale jsem jediný, kdo vás slyšel!“
- ☺ Zrovna byly Vánoce, a tak byl soudce příjemně naladěný. Proto se přátelsky zeptal předvedeného muže, za co je tady. „Za předčasné vánoční nákupy,“ odpověděl muž. „To přece není trestné,“ povídá soudce. „A jak brzy jste nakupoval?“ „Tak dvě hodiny před začátkem otvírací doby.“

Farní zpravodaj Tábora a okolí vydávají římskokatolické farnosti uvedené v hlavičce.

Redakce: Tábor, Děkanská 305, tel. 381 253 824 - vede Petr Svoboda.

e-mail: faratabor@volny.cz

Farní zpravodaj na internetu:

www.sezusti.webzdarma.cz/zpravodaj

Náklad 500 výtisků.

Bezplatné.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo byl Bůh; on se nám narodil jako Spasitel světa.

Srv. Jan 1,1

Hojnost Božího požehnání o Vánocích i v novém roce 2011 přejí všem farníkům – P. Václav Hes, P. Stanislav Brožka, P. Jan Kuník, P. Pawel Dembek OMI, Mgr. Tomas van Zavrel jáhen a redakční rada Farního zpravodaje Tereza Horváthová, Miloslava Skopcová, Jaroslav Nolč, Jiří Vančata a Petr Svoboda.

